

DE NONNEN VAN NAVARONE

Een theaterkomedie

door

ANTON KLEE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE NONNEN VAN NAVARONE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTON KLEE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Copyright: © 1987 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(5 dames - 2 heren)

De nonnen

IMELDA: prioeres - runt de gemeenschap

THERESIA: de oudste, meest wijze non

HYACINTHA: roddelnon

CLARA: steeds optimistische, zingende non

HELENA: novice

De paters

CAMILLUS

VICTOR

DECOR

Op de achtergrond van de scène bevinden zich, twee aan twee boven elkaar, zes cellen, gemaakt van een buizenstelling. (Travhydro) Elk van de cellen op de eerste verdieping kan betreden worden via touwladders die voor elke cel hangen. De ruimte voor de cellen is de recreatie- of gemeenschappelijke ruimte en is polyvalent bruikbaar. Ze heeft links en rechts een in/uitgang. De voorstelling van de cellen kan uiteraard ook op andere manieren gebeuren, afhankelijk van de opvattingen van de regisseur en in functie van de technische mogelijkheden.

EERSTE DEEL

LEADSONG

Jasperina de Jong met "Roll another one."

(De leadsong uitfaden en infaden van een niet zo professioneel en live gezongen liedje van soeur sourire, door zuster Clara: "Dominique.")

(Alle zusters zijn samen in de ontvangstzaal/ontspanningsruimte. Het is avond. Men heeft gegeten en is nu aan ontspanning toe. Zuster Clara zit te zingen, zichzelf begeleidend op de gitaar. Zuster Helena en zuster Theresia zitten 'mens erger je niet' te spelen. (uitroepjes van ergernis of vreugde) Zuster Hyacintha verdeelt haar aandacht over iedereen. Ze zijn allen gekleed in stemmig blauw: lichtblauw hemd, donkerblauwe rok tot op de knieën, kruisje op het revers. Er hangt een sfeer van vredige rust.)

(De prioeres, zuster Imelda, zit een boek te lezen, een tweede exemplaar ligt op haar schoot. Zij is de enige die opvalt doordat ze onrustig is en niet ontspannen zoals de anderen. Ze reageert geprikkeld op wat de anderen doen; meer bepaald op de wereldlijke zaken waarmee ze bezig zijn in plaats van geestelijke. Ze loopt rond, staat stil bij de twee spelende nonnen, loopt door naar zuster Clara, wil iets zeggen, bedenkt zich, loopt geërgerd terug naar haar plaats en gaat zitten. Ze staat praktisch onmiddellijk weer recht en gaat haar cel binnen, de meest linkse op de begane vloer. Het licht in de cel gaat aan. Zuster Imelda knielt en buigt biddend het hoofd. De nonnen, behalve Hyacintha hebben niets gemerkt van de onrust van hun prioeres.)

HYACINTHA: *(tegen zuster Theresia)* Volgens mij zit Imelda in haar overgangsjaren.

THERESIA: *(Zuster Theresia doet of ze het niet hoort en gaat onverstoord verder met haar spelletje 'mens erger je niet'.)* Hebbes!

HELENA: Verdomme, nu kan ik wéér opnieuw beginnen!

HYACINTHA: *(duwt zuster Theresia aan)* Je kunt toch zo zien dat ze in haar overgangsjaren zit, ze is zo ongemakkelijk en bovendien is ze er oud genoeg voor. *(Geen echte reactie bij de spelenden)* De symptomen zijn toch duidelijk, haar hormonaal en vegetatief evenwicht is verstoord!

THERESIA: Ze heeft gewoon een slechte dag.

HYACINTHA: En die duurt al weken.

HELENA: Hoe kan je nu weten of het waar is wat je vertelt, trouwens, is het besmettelijk of zoiets?

HYACINTHA: Ze is gejaagd, depressief, prikkelbaar en ze transpireert overvloedig.

HELENA: Wablieft?

HYACINTHA: *(Kijkend of zuster Imelda nog niet terug is.)* Ze zweet. Ik heb het net nog geroken toen ze hier passeerde.

HELENA: Je bent gek.

HYACINTHA: En haar snor begint ook te groeien.

THERESIA: Hyacintha!

(Imelda maakt een kruisteken, staat recht, doet het licht uit en komt de kamer binnen.)

HYACINTHA: Echt! En het is niet alleen haar snor.

HELENA: Wat nog dan?

HYACINTHA: Haar stem is ook zwaarder geworden, veel mannelijker en dat komt omdat de androgenen gaan overheersen bij het afnemen van de oestrogenen. Ik heb het nageslagen in de vakliteratuur.

IMELDA: *(Is ongezien naderbij gekomen, tot vlak achter zuster Hyacintha.)* Heb je een nieuwe roeping gevonden zuster Hyacintha?

HYACINTHA: *(schrikt zich te barsten)* Wat?!... Ja... nee... wat??

IMELDA: *(Heeft blijkbaar een belangrijke beslissing genomen. Ze begint aan een betoog dat gaandeweg vuriger wordt.)* In plaats van hier te staan roddelen over je medezusters zou je beter wat mediteren over je eigen werkzaamheid in dienst van de Heer! En jullie, zuster Theresia en zuster Helena, in plaats van 'mens erger je niet' te spelen zouden jullie misschien kunnen bidden voor een beetje minder ergernis in deze wereld. Zuster Clara hou nu eindelijk eens op met dat getokkel op die gitaar! Neem een boek, lees wat! Hier, uit onze eigen bibliotheek, twee boeken geschreven door religieuzen. Lectuur waarbij je misschien eens gaat nadenken met wat we eigenlijk bezig zijn. Waar is de ware Godsdienstbeleving naartoe?! Wat gebeurde met de heilige waarden die eens ons hoogste goed waren? Wij werden de bruiden van Christus genoemd en wat zijn we nu?! Verburgerlijkte nonnen. Kleurloze wezens met slobberige, sfeerloze rokken. Een afkooksel van wat we ooit geweest zijn en van wat we ooit vertegenwoordigden. Vroeger, vroeger brachten we onze dagen door in gebed, met routinearbeid en met het zoeken naar God. Een non kon je toen nog herkennen. Ze straalde iets uit, er hing een aureool van licht om haar heen. Een non die leefde volgens de regel van onze stichteres, *(maakt een devoot kruisteken)* Clotildis van Navarone, was een toonbeeld van tucht, gehoorzaamheid en onderworpenheid aan de Heer. En wat is er overgebleven? Vrouwen zonder gezicht, naamloze, oninteressante wezens. Een ras dat op sterven na dood is, een bedreigde mensensoort!! En dan nog een soort die door de wet niet beschermd is tegen uitroeijing omdat we niet van buitenaf bedreigd worden. Nee, wij zijn hard op weg om zelf onze eigen ondergang te bewerkstelligen! Nu, nu we dat bereikt hebben waar we jaren lang naar gestreefd hebben en nu we dus 'modern' leven, nu het ons aan niets meer ontbreekt, we goed kunnen eten en tv hebben, nu zijn er geen roepingen meer. Niemand voelt zich nog geroepen om toe te treden!

HELENA: En ik dan?!

IMELDA: Jij bent een uitzondering, een gelukkige uitzondering maar desalniettemin een grote uitzondering. We kunnen toch niet meer naast de werkelijkheid kijken. We hebben te lang ons hoofd in het zand gestoken. Waarom zouden er trouwens nog roepingen zijn?! In wat verschillen wij nog van de gewone dagjesmensen? Met onze grauwe, nietszeggende kostschoolkleding en onze jobs die ons helemaal in beslag nemen. Als bruid van Christus zien we onze echtgenoot niet meer, wanneer zouden we ook? We staan net als iedereen op om 7 uur, vullen onze dag met allerlei taken waarbij we goed moeten nadenken zodat er in onze geest geen tijd meer overblijft voor gedachten aan onze hemelse bruidegom. 's Avonds eten we net als iedereen beefsteak-frites en dan moeten we heel vlug zijn om het tv-nieuws en de film met Robert Redford te kunnen zien, waarna we met een gerust gemoed en een vlug schietgebedje onze heerlijke warme bedden, voorzien van een drietrap Lattotflex, induiken en genieten van een volgens ons welverdiende nachtrust van minimaal acht uur!

(De prioeres verwekt grote consternatie bij de zusters. Ze voelen het bijna aan als een persoonlijke beschuldiging.)

HYACINTHA: Ik heb het je gezegd; verstoord hormonaal en vegetatief evenwicht.

CLARA: Wat verwijt je ons, wij zijn toch maar als alle andere nonnen, we leven nu eenmaal in deze tijd en volgens de normen van deze tijd.

HELENA: Maar goed ook!

IMELDA: Wat vind jij zuster Theresia? Jij bent, in jaren, de oudste onder ons. Jij weet hoe het vroeger was en wat er nog van overgebleven is.

(Zuster Theresia die als enige niet opstandig gereageerd heeft, zit een beetje met een nostalgische glimlach te dromen.)

Zuster Theresia...

THERESIA: Ja, het waren goede tijden, hard maar rechtvaardig en goed. Maar die tijden zijn voorbij.

CLARA: Gelukkig maar, stel je voor, ik zie me al in zo'n habijt en op sandalen.

HELENA: En de hele dag bidden... God beware me.

THERESIA: Ik herinner me nog goed de dag dat ik intrad. Ik was net twintig geworden maar ik wist al heel lang wat ik wilde, van toen ik klein was. Moeder had het altijd over tante nonneke en over hoe zij de dagen doorbracht in gebed voor alle mensen van de wereld, zonder onderscheid van ras of kleur. Ik heb tante nonneke nooit gezien want ze mocht geen bezoek ontvangen maar ze is voor mij altijd het boegbeeld geweest dat ik in mijn vroegste dromen reeds wilde navolgen.

HYACINTHA: *(Staat als door de bliksem getroffen in de verte te staren, alsof ze een verschijning heeft. Met diep ontroerde stem begint ze te praten.)* Ik... ik... nu weet ik wat ik altijd gemist heb, ik wist dat ik geroepen was maar het klopte niet met mijn voorstelling ervan, er ontbrak iets aan. Nu weet ik het. Zuster Imelda, vergeef me en dank je zuster Theresia dat je me terug op het rechte pad gebracht hebt. Ik zie het licht.

HELENA: Hoe oud ben jij Hyacintha? De symptomen die je nu vertoont komen me verdacht bekend voor...

HYACINTHA: Lach maar, het doet me niets.

CLARA: Theresia geloof jij ook dat we verkeerd zitten?

THERESIA: Er zit veel waars in wat onze prioeres gezegd heeft.

CLARA: Wat kunnen we dan doen? Net nu we 'in' zijn en ons aangepast hebben aan de tijd waarin we leven.

IMELDA: We kunnen teruggaan naar vroeger. We kunnen weer gaan leven volgens de regel van de stichteres van onze orde: Clotildis van Navarone, zodat wij, de nonnen van Navarone, elkaar en anderen weer recht in de ogen kunnen kijken. Trouwens, als jullie dan toch zo 'in' willen zijn dan is er helemaal geen probleem want retro (mode) is 'in'.

HELENA: Ik heb die vroegere tijden niet gekend en weet niet of ik me dan nog wel geroepen zou voelen.

HYACINTHA: Ik heb ze ook niet gekend maar ik ben voor, direct, ik begrijp niet dat ik het nooit eerder heb ingezien, wat zal ik gelukkig zijn.

CLARA: Je hebt me overtuigd. ik stem ook voor.

IMELDA: Zuster Theresia?

THERESIA: *(heel voorzichtig)* We zouden het kunnen proberen maar het zal niet gemakkelijk zijn.

IMELDA: We hebben het al veel te lang, te gemakkelijk gehad. Zuster Helena?

HELENA: Er zit niet veel anders op, ik blijf als enige over, ik kan hier toch moeilijk alleen in minirok rondlopen.

FADE OUT LICHT

(Religieuze muziek ter overbrugging. De overlap moet snel gebeuren.)

FADE IN LICHT

(De inrichting van de recreatieruimte is totaal veranderd. Heel sober, bijna kaal. Camillus en Victor, gekleed in vrijetijdskleding, komen via de rechteringang binnen. Victor draagt een doos gebak aan een touwtje. Het is praktisch niet te zien dat het hier om twee paters gaat. Ze staan verbaasd rond te kijken naar het gewijzigde interieur. Er hangt een zware wierookgeur die in de zaal duidelijk te ruiken is.)

CAMILLUS: God, wat is hier gebeurd?

VICTOR: Is er iets gebeurd?

CAMILLUS: *(Die verder op onderzoek gaat)* We zitten toch in het juiste klooster?

VICTOR: Dat zou jij toch moeten weten. Ik ben hier nog nooit geweest.

CAMILLUS: Het lijkt erop of we vanuit de twintigste eeuw recht de middeleeuwen ingestapt zijn.

VICTOR: Misschien zijn ze met de grote kuis bezig?

CAMILLUS: Je weet maar nooit met die nonnen, het blijven vrouwen natuurlijk. Maar de geur dan die hier hangt? Het lijkt wel een bordeel.

VICTOR: Ik denk dat het wierook is.

CAMILLUS: Oh... ja, nu je het zegt, dat zou kunnen. Zou er iemand dood zijn? Het zou wel gek zijn dat ik er niets van gehoord heb.

VICTOR: Naar wat jij me verteld hebt had ik het me hier in elk geval heel anders voorgesteld... véél gezelliger...

CAMILLUS: Ik begrijp er niets van, normaal staat de koffie al klaar voor ik hier ben, maar het zal wel zijn zoals je zegt, de grote kuis of zoiets. Nee, wees maar gerust, wij paters hebben het nog zo slecht niet. Ik kom hier al vijf jaar en ik word telkens weer in de watten gelegd. Imelda, de overste, niet zo jong meer maar één brok leven en helemaal niet flauw. (*Pater Camillus geniet duidelijk.*)

VICTOR: En de andere nonnen?

CAMILLUS: Hm, ook niet te versmaden... lief, ongedwongen, bezorgd om mijn, pardon, ons welzijn en een paar onder hen zijn zelfs een lust voor het oog.

VICTOR: Ik ben toch een beetje zenuwachtig. Weten ze van mij af?

CAMILLUS: Dat is allemaal al lang geregeld, jij hoort voortaan bij de club.

VICTOR: Ze blijven wel lang, zouden we niet eens roepen of zo?

CAMILLUS: In hun cellen zijn ze ook niet anders zouden ze ons zeker gehoord hebben. Het is hoe dan ook niet normaal. Ik hoef nooit te bellen, ik heb mijn eigen sleutel en als ik hier kom staat de tafel altijd gedekt en zitten de nonnetjes klaar. (*rondsnuivend*) Die geur bevalt me niet... er zit teveel van dat goedje in de lucht.

VICTOR: Ze zullen wat gemorst hebben.

CAMILLUS: Ik weet niet, wie gebruikt er nu wierook als je gebak gaat eten, dat is net zoiets als picknicken terwijl er vlak langs je een boer zijn land aan het bemesten is.

VICTOR: (*Bekijkt de twee boeken die Imelda zat te lezen*) 'Mijn roeping'... 'Hoe ik kwam.'... Hoe ik kwam?

CAMILLUS: Wat?

(Camillus gaat naar Victor toe, neemt hem de boeken uit de handen en begint er belangstellend in te kijken. Zuster Imelda komt binnen. Doordat de paters wat achterin staan merkt ze hen niet op. Ze heeft een habijt aan en een kap op het hoofd. Ze is nog met haar kleding bezig, mopperend en per vergissing ook al eens vloekend. Ze heeft er blijkbaar nog wat moeite mee, het zit haar nog niet zo lekker.)

IMELDA: Godverdomme!

CAMILLUS: Geloofd zij Jezus Christus.

VICTOR: In alle eeuwigheid amen.

(Zuster Imelda schrikt en draait zich naar de paters.)

CAMILLUS: (*Gaat naar haar toe, neemt haar hoofd in zijn handen en drukt een vriendschappelijk kusje op haar mond.*) Staat de koffie klaar?

IMELDA: Pater Camillus! Uw gedrag is beneden alle peil!

CAMILLUS: Hé, niet zo officieel, Camiel is altijd al goed genoeg geweest. Zeg, wat is hier allemaal aan de hand, het is toch nog geen carnaval?

IMELDA: (*Die zich duidelijk opwindt.*) Pater Camillus, het kleed dat ik draag is een habijt en om op uw vraag terug te komen wat die koffie betreft; er is geen koffie, vandaag niet, morgen niet, nooit-niet-meer.

CAMILLUS: Waarom niet?! Er is altijd al koffie geweest! Ik koop het gebak, jij zet de koffie.

IMELDA: Wat was is niet meer en wat is zal voortaan altijd zijn.

CAMILLUS: Pardon? *(tegen Victor)* Ik begrijp er niks van.

IMELDA: Bovendien zou ik het ten eerste op prijs stellen dat u, wanneer u op werkbezoek komt, een soutane draagt. Dat u voortaan weer de wekelijkse biecht afneemt en dat u ons behandelt volgens de regels zoals ze vastgelegd zijn door onze stichteres, *(Ze maakt even een devoot kruisteken.)* Clotildis van Navarone.

CAMILLUS: *(tegen Victor)* Er moet iets heer ergs gebeurd zijn. Hou jij je maar even op de achtergrond. *(tegen Imelda)* Je vindt dus dat we een soutane moeten dragen?

IMELDA: *(minzaam)* Ik vind dat het inderdaad niet opgaat dat wij leven volgens de regels en dat u hier komt binnenwandelen als toeristen en zich zo amicaal gedraagt. Wat u buiten doet is een zaak tussen u en onze Heer, maar hier gelden andere maatstaven.

CAMILLUS: Oh, ja, dat is vervelend, een soutane zei je? Goed, we zullen ons best doen.

IMELDA: Ik had niet anders verwacht.

CAMILLUS: Nu we dat dan geregeld hebben zou ik je mijn gloednieuwe jonge collega willen voorstellen; pater Victor. Victor, dat is nu Imelda, mijn dierbare vriendin.

IMELDA: Zuster Imelda, priores van de orde van de nonnen van Navarone.

VICTOR: Aangenaam. *(Victor wil op een joviale manier een hand geven terwijl zuster Imelda haar handen, in elkaar geslagen, voor haar borst houdt. Victor trekt zijn hand terug.)* Camiel heeft me heel veel over u en de andere nonnen verteld. Ik keek er echt naar uit om met jullie persoonlijk kennis te maken en voor vandaag heb ik dan ook zelf de gebakjes gekocht; aardbeientaartjes... met slagroom. *(Victor reikt haar de doos met gebak aan.)*

IMELDA: Dat is heel vriendelijk pater Victor maar u had beter die taartjes, of nog beter, het geld om die taartjes te kopen, besteed aan werken van goede aard.

(Victor die nog met uitgestrekte arm staat weet niet goed blijf met de doos gebak en zet ze dan maar ergens neer.)

CAMILLUS: *(Voor Camillus wordt het nu toch echt teveel.)* Wat bazel je toch allemaal! We eten al jaren samen gebak en nog nooit heb je zo'n onzin uitgekraamd. Werken van goede aard! De hongerigen spijzen en de dorstigen laven is een werk van goede aard! En ik heb dorst en honger, allé goesting toch. Victor, ik denk dat we beter terug kunnen opstappen. We zijn hier duidelijk niet gewenst. *(Camillus stapt resoluut naar de uitgang gevolgd door Victor. Vlak voor hij buiten is bedenkt hij zich en komt terug, weer op de voet gevolgd door Victor, om de doos met gebak te nemen en weer weg te gaan.)*

IMELDA: Eén ogenblikje! *(Ze houdt Camillus met één hand tegen en gaat eerst zelf via de deur waarlangs ze binnen gekomen is weer weg. De paters blijven wat verbluft achter.)*

CAMILLUS: Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Ik ken haar nu al jaren. We hadden een betere relatie dan de meeste huwelijken, een geestelijke relatie wel te verstaan. Er moet iets heel ergs gebeurd zijn. Misschien is ze van de trap gevallen of zo... *(Ze staan weer op het punt om buiten te gaan wanneer Helena achter hen binnenkomt. Ze draagt over haar arm een habijt en een nonnenkap.)*

HELENA: Camiell! *(Ze gaat op hem toe en kust hem vriendschappelijk.)*

CAMILLUS: Eindelijk een normaal iemand. Meisje, jouw jeugdige onbezorgde, vrolijke aard maken veel goed.

HELENA: Ouwe snoeper.

VICTOR: God, er bestaan nog jonge, mooie nonnen.

HELENA: *(gecharmeerd)* En wie bent u?

CAMILLUS: Dat is nu Victor, de nieuwe kracht.

HELENA: Hm. Nog niet zo lang pater geloof ik eh?

VICTOR: Nee, en jij ook nog niet zo lang zuster?

HELENA: Nee.

CAMILLUS: Hij wil ook wel gezoend worden.

HELENA: Waarom niet. *(Ze kust de verblufte en aangenaam verraste Victor op de wang en gaat naast hem door.)*

CAMILLUS: Dat is nu de sfeer die ik bedoelde.

VICTOR: Een heel goeie sfeer.

HELENA: Hebben jullie verstand van habijten en nonskappen? Ik kan er kop noch staart aan krijgen.

CAMILLUS: Habijten? Ah ja, vertel eens wat er hier allemaal aan de hand is, Imelda leek wel doorgeslagen.

HELENA: Niets bijzonders, we gaan alleen maar een stukje terug in de tijd. Help me eens. *(Ze reikt Camillus het habijt aan en Victor de kap en begint zich ongegeneerd te ontkleden. Ze draagt nogal frivole onderkleding. De paters hebben er blijkbaar geen problemen mee dat Helena zich in hun nabijheid uitkleedt. Camillus probeert zicht te krijgen op de kap.)*

(Op dit moment komt Hyacintha binnen. Zij heeft ook een habijt aan en een kap op haar hoofd, maar die kap staat duidelijk verkeerd. Hyacintha ziet Helena gedeeltelijk ontkleed staan in nabijheid van de paters. Ze is in een staat van opperste ontzetting.)

HYACINTHA: God, Here in den hoge. *(Ze draait zich om en stormt naar buiten.)*

VICTOR: Wat gebeurt er? Wat gebeurt er?

CAMILLUS: Niets, het was Hyacintha maar.

HELENA: *(Die gewoon doorgedaan is met zich uit te kleden.)* Hyacintha overdrijft altijd. *(Tegen Camillus.)* Heb je al uitgevonden wat de voor en achterkant is?

CAMILLUS: Volgens mij...

(Hyacintha op de voet gevolgd door Imelda komen binnengelopen. Hyacintha wijst met een beschuldigende vinger in de richting van Helena. Imelda gaat meteen tot actie over en posteert zich tussen Helena en de paters in.)

IMELDA: Hoe haal je het in je hoofd! Hyacintha! Sta daar niet te staan. Kom hier staan! *(Hyacintha gaat postvatten naast Imelda om zo Helena aan het zicht van de paters te onttrekken.)* Mag ik het habijt?

CAMILLUS: Zeker, hier, ik denk dat dit de voorkant is.

(Imelda neemt het aan en geeft het door aan Helena die het aantrekt. Hyacintha neemt de kap uit de handen van Victor en geeft ze aan Helena. Helena krijgt in de gaten hoe de kap staat van Hyacintha en schiet in een lach.)

HELENA: Moet die kap zo?

HYACINTHA: Is er iets verkeerd aan?

HELENA: Het lijkt wel of je elk moment de lucht in kunt gaan.

IMELDA: Je hebt ze achterstevoren staan.

HELENA: Hyacintha de vliegende non.

(Helena vindt het uiterst grappig, de paters staan ook duidelijk te genieten. Hyacintha loopt rood aan en zet met een ruk haar kap goed.)

HYACINTHA: Ik loop tenminste in de nabijheid van mannen niet in mijn blootje rond, als de eerste de beste...

IMELDA: Genoeg!

HELENA: Ik maakte maar een grapje.

(Zuster Clara komt binnen. Ze heeft haar habijt hoog opgesjord zodat er een groot gedeelte van haar benen zichtbaar is.)

HYACINTHA: Jezus Maria Jozef!

IMELDA: Waarom heb jij in godsnaam je rokken opgesjord?

CLARA: Ik vond het zo eng, rokken tot op de grond en die stof schuurt langs mijn benen, dat zijn ze niet gewoon.

HELENA: *(spottend)* Zuster Clara ik geloof nooit dat dat volgens de regels is.

CAMILLUS: Kunnen we de regels niet een klein beetje aanpassen?

IMELDA: Zuster Clara doe die rokken onmiddellijk omlaag en u pater Camillus, u past zich aan of u gaat. Ik sta niet toe dat de rust in dit klooster verstoord wordt door dergelijke wereldse, goedkope opmerkingen.

CAMILLUS: Daar gaan we weer. Om u gerust te stellen zuster Imelda, we stonden daarstraks al op het punt te vertrekken, dus als u het ons nu toestaat? *(Zonder op antwoord te wachten gaat Camillus naar de deur. Victor volgt hem niet, hij staat maar naar Helena te kijken. Helena van haar kant werpt ook af en toe een blik op Victor.)* Victor!

VICTOR: Ja, ik ben er, ik kom al...

CLARA: Hm, is dat de nieuwste aanwinst van het bisdom?

CAMILLUS: Ja, dat is Victor, pardon, pater Victor.

IMELDA: Juist zusters, voortaan is het niet meer Camiel maar pater Camillus en pater Victor.

CLARA: Maakt mij allemaal niet uit als jullie maar gebak bij hebben.

HYACINTHA: Volgens mij is dat gebak hier niet op zijn plaats.

IMELDA: Juist zuster Hyacintha.

HYACINTHA: Dank je zuster Imelda.

(Theresia komt binnen. Ze is perfect gekleed als non.)

Oh! Mooi!

HELENA: Waauw! Blits zeg!

CLARA: Zuster Theresia, jij bent een non, een échte non!

IMELDA: Je bent zoals altijd een toonbeeld voor ons.

HELENA: Hoe doe je het? Het lijkt zo echt.

THERESIA: Het is niet de eerste keer dat ik dit draag.

HELENA: En wat doe je onder je habijt aan? Is dat ook in de stijl van vroeger? Mijn lingerie is nu niet bepaald ouderwets...

THERESIA: Dertig jaar geleden droegen we zelfs geen broek. Ik heb jaren zonder broek rondgelopen.

IMELDA: Zuster Theresia, laat maar, laat maar, zo ver moeten we nu ook niet terug gaan in de tijd, alhoewel, het is niet gepast frivool ondergoed te dragen. Ik zal straks het nodige laten uitreiken aan iedereen. (*tegen Camillus en Victor*) Nu jullie toch hier zijn kunnen jullie meteen overgaan tot het inzegenen van de habijten.

CAMILLUS: Wij stonden op het punt om weg te gaan. Victor?

VICTOR: Ja, al drie keer.

IMELDA: De gebruiken vragen erom dat de habijten ingezegend worden.

CAMILLUS: Moet dat nu?

IMELDA: We zouden het ten zeerste op prijs stellen.

CAMILLUS: Ik heb mijn boekje niet bij. (*tegen Victor*) Ken jij de betreffende gebeden van buiten?

VICTOR: Ik? Van buiten? Het is al een tijdje geleden dat ik ze nog gebruikt heb, van bij het mondeling examen.

HYACINTHA: Jullie weten niet eens meer hoe je iets moet inzegenen?

CAMILLUS: Dat wel natuurlijk maar er is een verschil of je op aanvraag een koe zegent met de bedoeling haar vruchtbaarheid toe te wensen of dat je habijten inzegt. Ik zou niet dezelfde formule durven gebruiken.

VICTOR: We kunnen niet alles van buiten kennen, belangrijk is dat je alles weet terug te vinden in het boek.

IMELDA: Dat jullie dus niet bijhebben.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

